

דף ח.

עין משפט א

הרמב"ם הל' ערכין וחרמין פ"ג הי"ב

האומר שני ערכי עלי ל ולא היה בידו אלא פחות מכדי שני ערכין. הרי הדבר ספק אם נתפס לשניהן ונותן חצי מה שיש לו לערך אחד ונחצי לערך השני ויפטר או יתן ערך אחד מהן שלם או כל הנמצא בידו באחד מהן וישאר הערך האחר עליו חוב עד שיתן אותו בעניות או בעשירות כפי השיג ידו:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' איסורי ביאה פ"ח הכ"ב

הנה למדת שכל הטועה אינה מונה משפסק הדם פחות משבעה ולא יותר על י"ז ויבואו ימי נדתה. כיצד. ראתה יום אחד ופסק הדם מונה י"ז ששה לתשלום נדתה וי"א ימי זיבתה ויבואו ימי נדתה. ואם ראתה י"ג או יתר מונה שבעה משפסק הדם ויבואו ימי נדתה כמו שבארנו:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' איסורי ביאה פ"ח הי"ז

וכיצד היא עושה לתקן וסתה ולידע אם היא זבה ונדאית או ספק זבה ולידע ימי זיבתה. הכל לפי ימים שתראה

ל. כסף משנה: האומר שני ערכי עלי וכו'. שם (דף ח') בעי רב אהבה היו בידיו ה' סלעים ואמר שני ערכי עלי בבת אחת מהו כיון דבבת אחת (נדר) כי הדדי תפסן יהיב תרתי ופלגא להאי ותרתי ופלגא להאי או דילמא כלהו חזו להאי וכלהו חזו להאי תיקו:

בְּהֵן. כִּי צָד. רְאֵתָהּ יוֹם אֶחָד אוֹ שְׁנַיִם מִשְׁלָמַת עָלֶיהֶן
הַשְּׁבָעָה וְתַתְּחִיל לְמִנּוֹת הָאֶחָד עֶשֶׂר יוֹם מֵאַחַר הַשְּׁבָעָה:

עין משפט ד הרמב"ם הל' איסורי ביאה פ"ח הי"ח

רְאֵתָהּ שְׁלֹשָׁה יָמִים הָרִי זוֹ סִפֵּק זָבָה שָׁמָּא יוֹם אֶחָד מֵהֵן
קֹדָם נִדְתָּהּ וְשְׁנַיִם בְּתַחֲלֵת הַנְּדָה. וְכֵן אִם רְאֵתָהּ אַרְבָּעָה
שָׁמָּא שְׁנַיִם קֹדָם הַנְּדָה וְשְׁנַיִם מִתְּחִלַּת הַנְּדָה וְיוֹשְׁבַת
חֲמִשָּׁה תִּשְׁלוּם יָמֵי נְדָה וְאֶחָד עֶשֶׂר יָמֵי זִיבָה אַחַר
הַחֲמִשָּׁה:

עין משפט ה הרמב"ם הל' איסורי ביאה פ"ח הי"ט

וְכֵן אִם רְאֵתָהּ תִּשְׁעָה יָמִים הָרִי זוֹ סִפֵּק זָבָה שָׁמָּא שְׁנַיִם
קֹדָם יָמֵי נְדָה וְשְׁבָעָה שֶׁל נְדָה וּמִתְּחִלַּת לְמִנּוֹת אֶחָד עֶשֶׂר
יוֹם מֵאַחַר הַתִּשְׁעָה שֶׁפֶּסֶק הָדָם. וְכֵן אִם רְאֵתָהּ אֶחָד
עֶשֶׂר יוֹם הָרִי זוֹ סִפֵּק זָבָה. שָׁמָּא שְׁנַיִם קֹדָם הַנְּדָה
וְשְׁבָעָה שֶׁל נְדָה וְשְׁנַיִם שֶׁל אַחַר הַנְּדָה וְנִשְׁאַר לָהּ מִיָּמֵי
זִיבַתָּה תִּשְׁעָה:

דף ח:

עין משפט א הרמב"ם הל' איסורי ביאה פ"ח ה"כ

רְאֵתָהּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר יוֹם הָרִי זוֹ זָבָה וְדָאִיתָ. שְׁאֶפְלוּ הָיוּ
מֵהֵן שְׁנַיִם לְפָנֵי הַנְּדָה וְשְׁבָעָה שֶׁל נְדָה הָרִי שְׁלֹשָׁה לְאַחַר
הַנְּדָה וְיִשְׁאַר לָהּ מִיָּמֵי זִיבַתָּה שְׁמוֹנָה. וְכֵן אִם רְאֵתָהּ

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדרף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

שְׁלֹשָׁה עָשָׂר יוֹם יִשָּׂא לָהּ מִיָּמֵי זִבְתָּהּ שְׁבַעַה וְהֵן יָמֵי
הַסְּפִירָה:

עין משפט ב הרמב"ם הל' מחומרי כפרה פ"א ה"ו

אִי זֹו הִיא זָבָה. **מ** זֹו שָׁזָב דָּמָה שְׁלֹשָׁה יָמִים זֹה אַחַר זֹה
בְּלֹא עֵת נִדְתָּהּ. וְזֹו הִיא זָבָה גְּדוּלָּה שְׁצָרִיכָה סְפִירַת
שְׁבַעַה וְחִיבַת בְּקָרְבָן. וְכִבְר בְּאַרְנוּ בְּעִנְיֵן הַנְּדָה אִימְתִי
תִּהְיֶה הָאִשָּׁה זָבָה בְּדָמִים שְׁתִּרְאָה וְאִימְתִי לֹא תִהְיֶה זָבָה
אֶלָּא נְדָה אוֹ טְהוֹרָה וּמְתִי תִהְיֶה סֶפֶק זָבָה. כָּל מְקוֹם
שְׁאֲמָרְנוּ שֶׁהִיא זָבָה וְסוּפְרַת שְׁבַעַה הֵרִי הִיא חִיבַת
לְהֵבִיא קָרְבָן וְחִטָּאתָה נֶאֱכָלֶת. וְכָל מְקוֹם שְׁאֲמָרְנוּ שֶׁהִיא
סֶפֶק זָבָה הֵרִי זֹו מְבִיאָה קָרְבָן וְאִין חִטָּאתָה נֶאֱכָלֶת.
שְׁכֹבֵר בְּאַרְנוּ שְׁחִטָּאת הָעוֹף הַבָּאָה עַל הַסֶּפֶק תִּשְׂרָף.
וְשֵׁם בְּאַרְנוּ מַה תֵּלֵד הָאִשָּׁה אוֹ מַה תִּפְּיֵל וְתִהְיֶה טְמֵאָה
לִידָה וּמַה תֵּלֵד אוֹ תִפְּיֵל וְלֹא תִהְיֶה טְמֵאָה לִידָה. וְכָל
מְקוֹם שְׁאֲמָרְנוּ שֶׁהִיא טְמֵאָה לִידָה הֵרִי זֹו מְבִיאָה קָרְבָן
וְחִטָּאתָה נֶאֱכָלֶת. וְכָל מְקוֹם שְׁאֲמָרְנוּ שְׁאִינָה טְמֵאָה
לִידָה הֵרִי זֹו פְּטוּרָה מִן הַקָּרְבָן:

מ. כסף משנה: אי זו היא זבה וכו'. כך דרשו בתורת כהנים על ואשה כי תזוב זוב דמה
ימים רבים. ומה שכתב וכבר ביארנו בענין הנדה אימתי תהיה האשה זבה בדמים
שתראה וכו'. בפרק [ששי] מהלכות איסורי ביאה: כל מקום שאמרנו שהיא זבה וכו'. בסוף
תמורה (דף ל"ד) שנינו חטאת העוף הבאה על הספק תשרף: ושם ביארנו מה תלד האשה
או מה תפיל וכו'. בפרק חמישי מהלכות איסורי ביאה:

עין משפט ג הרמב"ם הל' טומאת צרעת פ"א ה"י

שְׁלֵשָׁה סִימָנֵי טְמֵאָה הֵן בְּצִרְעַת עוֹר הַבָּשָׂר. א שְׁעָר לִבָּן
וְהַמְחִיָּה וְהַפְּשִׁיּוֹן. וּשְׁלֹשָׁתָן מְפָרְשִׁין בַּתּוֹרָה. כִּי צַד. מִי
שְׁנוֹלְדָה בּוֹ בַּהֲרַת וּבָה שְׁעָר לִבָּן אוֹ מְחִית בָּשָׂר חִי
כְּשִׁירָאָהוּ הַכֹּהֵן יַחְלִיטוּ וַיֹּאמֶר טָמֵא. לֹא הִיא בָּה שְׁעָר
לִבָּן וְלֹא מְחִיָּה יִסְגֵּר שְׁבַעַת יָמִים וּבְשִׁבְעֵי רוּאָהוּ אִם
נֹלַד בַּבְּהֲרַת שְׁעָר לִבָּן אוֹ מְחִיָּה אוֹ שְׁפִשְׁתָּהּ וְהוֹסִיפָה
הָרִי זֶה מְחֻלָּט. לֹא נֹלַד בָּה לֹא מְחִיָּה וְלֹא שְׁעָר לִבָּן
וְלֹא פִשְׁתָּהּ בְּעוֹר יִסְגִּיר שְׁבוּעַ שְׁנֵי. אִם נֹלַד בָּה אֶחָד
מִשְׁלֹשָׁתָן מַחְלִיטוּ וְאִם לֹא הָרִי זֶה טָהוֹר וַיִּפְטְרֵנוּ שְׁאִין
בְּנִגְעֵי עוֹר הַבָּשָׂר הֶסְגֵּר יִתֵּר עַל שְׁנֵי שְׁבוּעוֹת. וְאִם לְאַחַר
שְׁפִטְרוּ וְטִהַר פִּשְׁהּ הִנֵּגַע אוֹ נֹלַד בּוֹ שְׁעָר לִבָּן אוֹ מְחִיָּה
הָרִי זֶה מְחֻלָּט טְמֵאָה :

עין משפט ד הרמב"ם הל' טומאת צרעת פט"ו ה"ב

וְכָל הַדֵּינִין הַמְּפָרְשִׁין בָּהֶן בַּתּוֹרָה וּבְדַבְרֵי קַבְּלָה כְּפֹה הֵם.
כְּשִׁיבּוֹא הַכֹּהֵן וַיִּרְאֶה הִנֵּגַע שׁוֹקֵעַ יִרְקַק אוֹ אֲדַמְדָּם כְּמוֹ
שְׂבֵאָרְנוּ יִסְגִּיר שְׁבַעַת יָמִים וְאֶפְלוּ מְצֵאוּ כָּלוּ בַּתְּחִלָּה
יִרְקַק אוֹ אֲדַמְדָּם יִסְגִּיר. וּבְשִׁבְעֵי רוּאָהוּ אִם כִּהָה

ג. כסף משנה: שלשה סימני טומאה בצרעת עור הבשר וכו'. בפ"ג דנגעים ובפ"ז. ומ"ש שאין בנגעי עור הבשר הסגר יותר על ב' שבועות. משנה פ"ב דערכין (ח' ע"ב) והוא מבואר בתורה:

ד. כסף משנה: ומה שכתב ואפילו מצאו כולו בתחלה ירקק או אדמדם וכו'. יליף מנגעי בגדים. ומה שכתב ובשביעי רואהו אם כהה הנגע וכו'. בריש פרק י"ג הכוהה בראשון וההולך לו קולפו והוא טעון צפרים הפושה בראשון חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע חזר ינתן לא חזר טעון צפרים עמד בראשון ופשה בשני חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע חזר

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

הַנִּגְעַ וְאֵין צָרִיךְ לֹמַר אִם הָלַךְ קוֹלֵף מִקּוֹם הַנִּגְעַ בְּלִבֵּד
וְהַבֵּית טָהוֹר. מִצָּאוֹ שֶׁעָמַד בְּעֵינָיו וְלֹא פָשָׂה מִסְגֵּיר
שָׁבוּעַ שְׁנֵי וְרוֹאֵהוּ בְיוֹם שְׁלֹשָׁה עָשָׂר אִם כִּהָה הַנִּגְעַ אוֹ
הָלַךְ לוֹ קוֹלֵף מִקּוֹם הַנִּגְעַ וּמִטָּהַר אֶת הַבֵּית בְּצַפְּרִים.
וְאִם מִצָּא הַנִּגְעַ שְׁפָשָׂה בְּסוֹף שָׁבוּעַ שְׁנֵי אוֹ שֶׁעָמַד בְּעֵינָיו
חוֹלֵץ אֶת הָאֲבָנִים שֶׁבִּהֶן הַנִּגְעַ וּמִקְצָה הָעֶפֶר אֶל מַחוּץ
לְעִיר וְטָח אֶת כָּל הַבֵּית וּמִסְגֵּירוֹ שָׁבוּעַ שְׁלִישִׁי. וּבְיוֹם
תְּשֻׁעָה עָשָׂר רוֹאֵהוּ אִם חָזַר בּוֹ נִגְעַ כְּשֵׁנִי גְרִיסִין הָרִי זֶה
פְּשִׁיזוֹן אַחֲרֵי הַטּוֹחַ וְנוֹתֵץ אֶת כָּל הַבֵּית וְאִם לֹא חָזַר בּוֹ
נִגְעַ מִטָּהַרוֹ בְּצַפְּרִים. וְכָל זְמַן שֶׁיִּחְזַר בּוֹ הַנִּגְעַ קִדְּם
שִׁטְהָרוֹ בְּצַפְּרִים הָרִי זֶה יִנְתֵּץ. וְאִם נִרְאָה בּוֹ נִגְעַ אַחַר
שִׁטְהָרוֹ בְּצַפְּרִים יִרְאָה בַּתְּחִלָּה. וְכֵן אִם פָּשָׂה הַנִּגְעַ בְּסוֹף
שָׁבוּעַ רֵאשׁוֹן חוֹלֵץ אֶת הָאֲבָנִים שֶׁבִּהֶן הַנִּגְעַ וְקוֹצָה
הָעֶפֶר חוּץ לְעִיר וְטָח אֶת כָּל הַבֵּית וּמִסְגֵּירוֹ שָׁבוּעַ שְׁנֵי
וְרוֹאֵה אִם מִצָּא בּוֹ נִגְעַ כְּשֵׁנִי גְרִיסִין הָרִי זֶה פְּשִׁיזוֹן אַחֲרֵי
הַטּוֹחַ וְנוֹתֵץ אֶת כָּל הַבֵּית וְאִם לֹא חָזַר בּוֹ נִגְעַ מִטָּהַרוֹ
בְּצַפְּרִים. וְכָל זְמַן שֶׁיִּרְאָה בּוֹ נִגְעַ קִדְּם טָהָרָה בְּצַפְּרִים
יִנְתֵּץ. וְאִם נִרְאָה בּוֹ אַחַר שִׁטְהָרוֹ בְּצַפְּרִים יִרְאָה בַּתְּחִלָּה:

ינתן לא חזר טעון צפרים עמד בזה ובזה חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע חזר ינתן לא
חזר טעון צפרים אם עד שלא טיהרו בצפרים נראה בו נגע הרי זה ינתן ואם משיטהרו
בצפרים נראה בו נגע יראה בתחלה ובתורת כהנים מייתי לה מקרא:

עין משפט ה

הרמב"ם הל' קידוש החודש פ"ח ה"ח

סֶדֶר הַחֲדָשִׁים הַמְּלֵאִים וְהַחֲסֵרִים לְפִי חֶשְׁבוֹן זֶה כָּף
הוּא. תְּשַׁרְי לְעוֹלָם מְלֵא. וְטִבַּת לְעוֹלָם חֶסֶר. וּמִטִּבַּת
וְאֵילָף אֶחָד מְלֵא וְאֶחָד חֶסֶר עַל הַסֶּדֶר. כִּי צַד. טִבַּת חֶסֶר
שָׁבַט מְלֵא. אֶדָר חֶסֶר נִיטָן מְלֵא. אֵיר חֶסֶר סִינָן מְלֵא.
תְּמוּז חֶסֶר אָב מְלֵא. אֶלוּל חֶסֶר. וּבְשָׁנָה הַמְּעַבְרָת אֶדָר
רֵאשׁוֹן מְלֵא וְאֶדָר שֵׁנִי חֶסֶר:

עין משפט ו

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ח ה"ח

וְאֵין עֲשִׂיתָן דּוּחָה יוֹם טוֹב וְאֵין צָרִיף לומר שֶׁבַת אֶלָּא
אוֹפִין אוֹתָן מֵעֶרֶב יוֹם טוֹב שְׁנַאָמַר (שמות יב-טז) הוּא
לְבִדּוֹ יַעֲשֶׂה לָכֶם לָכֶם וְלֹא לְגִבּוֹהֵי:

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ח ה"ח

הִיא עֶרֶב יוֹם טוֹב שֶׁבַת אוֹפִין אוֹתָן מֵעֶרֶב שֶׁבַת
וְנִאֲכָלוֹת בְּשִׁלְיֵשִׁי לְאַפִּיתָן שֶׁהוּא יוֹם טוֹב. וְהָרִי מִפְּרֵשׁ
בְּתוֹרָה שֶׁהֵם חֲמִץ. וְכִי צַד עוֹשֶׂה ע. מְבִיא שְׂאוֹר מִמְּקוֹם
אַחַר וְנוֹתְנוֹ לְתוֹךְ הָעֶשְׂרוֹן וּמִמְּלֵא הָעֶשְׂרוֹן סֶלֶת וּמִחֲמִצּוֹ
בְּאוֹתוֹ הַשְּׂאוֹר:

ע. כסף משנה: ומ"ש וכיצד עושה מביא שאור ממקום אחר וכו'. משנה בריש פרק כל
המנחות (דף נ"ב ע"ב) פלוגתא דר"מ ור"י וידוע דהלכה כר"י:

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ה ה"י

עין משפט ז

אין אפית לחם הפנים דוחה את השבת ולא את יום טוב. פ אלא בערב שבת אופין אותן ועורכין אותן למחר. ואם חלו שני ימים טובים של ראש השנה להיות בחדמישי ובערב שבת אופין אותן מיום רביעי:

הרמב"ם הל' מילה פ"א ה"ב

עין משפט ז

מי שנולד בין השמשות ספק ביום ספק בלילה מונין מן הלילה ונמול לתשיעי שהוא ספק שמיני. ואם נולד ערב שבת בין השמשות אינו דוחה את השבת אלא נמול באחד בשבת. שאין דוחין את השבת מספק:

שו"ע יו"ד סימן רפו סעיף ה

ה. ט. מי שנולד בין השמשות שהוא ספק יום ספק לילה מונין מן הלילה ונימול לתשיעי * שהוא ספק שמיני. אבל אם נולד ערב שבת בבין השמשות אינו דוחה את השבת, שאין דוחין השבת מספק. וכן אין דוחה יו"ט מספק, ואפי' יו"ט שני של גלויות פ.

ואפי' לא הוציא בבין השמשות אלא ראשו, ויצא כולו בשבת אינו נימול בשבת.

פ. כסף משנה: אין אפית לחם הפנים דוחה את השבת ולא את יום טוב וכו' עד ונותנן לארך השלחן. משנה שם:

צ. ממשנה קל"ז ע"א.

ק. והש"ך ס"ק ח' כתב דהעיקר כהרמב"ם דדוחה יו"ט שני של גלויות, וכך נראה דעת הברטנורה.